

[Erling Olsen]

vestlige verden under ét, næppe bragte os ud af stedet, fordi alle lande på samme tid søgte at bremse pris- og omkostningsstigningerne. Derfor, sagde modstanderne, kunne man nok få bremset inflationen, men gang i produktion og eksport kunne intet land få i kraft af sin indkomstpøolitik, når alle de andre lande også førte indkomstpøolitik. Man masede bare i fællesskab hinanden nedad. Lidt er der jo om snakken. Man må bare ikke glemme, at Danmark har et særlig alvorligt valutaproblem og derfor under alle omstændigheder må lægge vægt på indkomstpøolitikken. Man må heller ikke glemme, at den nuværende internationale krise egentlig startede allerede før oliekrisen, fordi et flertal af befolkningerne i en række betydende lande blev mere bange for inflationen end for en voksende arbejdsløshed. Derfor begyndte de rundt omkring at holde igen på beskæftigelsen for at bekæmpe prisstigningerne; og denne tendens blev endnu mere udpræget, da olieprisstigningerne satte yderligere skub i den internationale inflation. Nu begynder man overalt i de vestlige lande at kunne se, at indkomstpøolitikken bærer frugt. Inflationstakten er overalt blevet væsentlig lavere, og derfor spores der også en forståelse for, at nu må tiden være ved at være inde til, at man gør en fælles, samordnet indsats for at få mere arbejde i gang. Det begynder man ligesom at indstille sig på rundt omkring. Det er også det indtryk, vi har fået gennem referaterne af de samtaler, som vore rejsende ministre, herunder statsministeren, har ført under udøvelsen af de mere udadvendte funktioner. Der er ingen tvivl om, at vi bl. a. benytter vort formandskab i EF til at arbejde for at fremme den spirende forståelse af, at nu må der en fælles, samordnet indsats til, for at vi kan få mere arbejde i gang, og selv om det er beskedent, hvad et lille land kan gøre på dette område, så gør den danske regering sit til, at vi når dette mål.

Men igen gælder det, at skal vi virke med effekt i det internationale samarbejde, så må vi have udlandets tillid. Vi må derfor fortsat loyalt respektere de internationale spilleregler såvel handelspolitisk som valutapolitisk. Vi må nedbringe vort valutaunderskud, og vi må føre en rimelig finans- penge- og indkomstpøolitik. Men betingelsen for, at vi kan gøre dette og give udlandet den nødvendige fornemmelse af en vis politisk stabilitet her i

landet, er naturligvis, at vi også i fremtiden kan skabe den fornødne samling omkring hovedlinjerne i en økonomisk politik, der skal bringe flere i arbejde.

Forslaget til finanslov for 1978 viser, at vi har kunnet gøre det. Lad os bevare viljen til samarbejde, og lad os markere det ved at stemme for forslaget til finanslov for 1978, der på godt og ondt er et praktisk udtryk for det samarbejdende folkestyre.

Svend Andersen (Rosk. a.) (FP):

Det finanslovsforslag, vi nu skal til at stemme om, er desværre ikke meget forskelligt fra det finanslovsforslag, der kom fra regeringens side i november. De ændringer, der har fundet sted, har hovedsagelig været udtryk for ændrede skøn og så et par enkelte småting. Reelt er der altså ikke rigtig nogen ændringer i forhold til november. I november tog vi meget skarpt og meget klart afstand fra dette finanslovsforslag. Vi påviste, hvordan det ville have en ødelæggende virkning på en række ting, og det er stadig væk vores opfattelse.

Alt hvad vi dengang sagde, det mener vi selvfølgelig stadig væk. Vi mener f. eks. stadig væk, at dette finanslovsforslag bare vil betyde en forøgelse af arbejdsløsheden. Man kan nu se, at regeringen også har fået den opfattelse. Den erkender nu, at den skal forhøje skønnet over antallet af arbejdsløse med 15.000 eller svarende til omkring 10 pct. Det indser man nu at det vil være realistisk at forøge skønnet over arbejdsløsheden med.

Med hensyn til betalingsbalancen siger man, at i forhold til 1977 falder underskuddet med et par milliarder kroner. Jeg mener ikke, at det bliver helt det tal, som regeringen selv tror det bliver. Jeg tror desværre, at underskuddet bliver større end de 7 mia kr., regeringen ønsker eller regner med. Hertil skal man yderligere lægge, at en del af denne nedsættelse af underskuddet jo stammer fra, at man sidste år havde en udmærket høst.

Hvad angår renteniveauet, så er der heller ikke ret megen opmuntring at hente i den finanslov, der nu skal vedtages. Også for renteniveauet vil det ligge således, at vi i hvert fald i det mindste cementerer det alt for høje renteniveau, vi har i øjeblikket.

Hvad angår den skatteplyndring, vi faktisk har her i landet med vor verdensrekord i skattehøjde, er der heller ikke noget som